

Publicerad 2018-09-01 00:23 av Flisan

I'm slipping...like all the time.

Aldrig rätt.

Med ett alldeles för ostadigt och snurright humör ställer jag mig mot den enda skylten som står uppe med hjälp av en betongsten. För annars skulle jag välta den på en millesekund, inget kan få mig att stå stadigt, inte alla människor som granskar mig, inte väktarna som går sitt vanliga varv runt slussen.

En arm runt en.

Du vet.

Över axeln och handen som landar på armen,

Ska inte det vara ett sätt att säga att man hör ihop?

Att "det här är den personen jag är med."

Och "jag vill ha dig, bara dig." Ska ju vara så väldigt speciellt.

Ett samtal som avslöjar alla dina hemligheter och innersta rädslor.

En joint som ni delar på i en tyst överenskommelse om att det aldrig kommer att föras vidare till någon annan.

Ett löfte om att det är bara för inatt och aldrig mer blir så oändligt högt en augustinatt.

Och en ånger som skriker att allt var ett misstag.

Och så så fel....

Har aldrig varit ljusare än klockan tre på natten.

Mitt i stan.

Och allt verkar så jävla självklart i en dimma av vin och dåliga beslut.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Flisan med Poeter.se id #49861 innehar upphovsrätten